

MODELS OF JEWISH PRAYER

One line found in **הי נשמת כל חי** affords us the opportunity to pause in our page-by-page study of **תפלה** in order to reflect globally on the Jewish concept of **תפלה**. That line reads: **לך לבדך אנחנו מודים**. It closes the first section of **הי נשמת כל חי** and is followed by the line that begins: **אלו פינו**. The words of the line do not in and of themselves raise any attention. What gives us pause is the physical act that once accompanied the recital of that line:

רבינו יונה על הרי"ף מסכת ברכות דף כד' עמ' א'—הכורע בהודאה של הלל ובהודאה של ברכת המזון הרי זה מגונה, פירוש בהודאה של הלל, בהודו לה' שאומרים בהלל, ובהודאה של ברכת המזון, על הכל ה' א—להינו אנו מודים לך. ומכאן נראה שהמנהג שנוהגים קצת בני אדם לשחות כשאומרים בנשמת כל חי: ולך לבדך אנחנו מודים, שאינו נכון, שהרי נראה בכאן ששאר כריעות אין לו לכרוע אלא אותם שתקנו חכמים. ומה שהזכיר אלו בלבד ולא הזכיר הודאה של נשמת כל חי מפני שאין אמירת נשמת כל חי מבורר כמו הלל וברכת המזון אלא מנהג הגאונים לפיכך לא הזכיר אלא אלו הוא הדין לכל שאר הודאות שאין כורעין בהם אלא בהודאה של תפלה בלבד. מפי מורי.

Translation: The Talmud teaches: one who bows while saying words of thanks during Hallel or during Bircas Ha'Mazzone is performing a derogatory act. The Talmud is referring to the words: Hodu La'Shem that are recited during Hallel and the words: V'Al Ha'Kol Heshem Elokeinu Anu Modim Lach that are said as part of the second Bracha of Bircas Ha'Mazzone. From this excerpt of the Talmud we can conclude that the custom some have of bowing while reciting the words: Oo'Lecha Livadcha Anachnu Modim in the prayer of Nishmas is an incorrect practice. The Talmud is teaching us that it is inappropriate to bow while reciting any words unless our Sages have directed us to do so. You might be bothered by the fact that the Talmud did not specifically prohibit the act of bowing while reciting these words in the prayer of Nishmas, as it did concerning similar words that are found in Hallel and Bircas Ha'Mazzone. The Talmud failed to refer to those words as they appear in Nishmas because Nishmas was incorporated into the prayerbook after the period of the Talmud, during the period of the Gaonim. We can conclude that the Talmud meant to teach us that the only time we bow while reciting the word: Modim is during Shemona Esrei.

Why did some follow the practice of bowing when they said the words: **לך לבדך אנחנו מודים**? Because one of the definitions of the word: **מודים** is: to bow. We already learned in Newsletter Vol. 4, No. 25, that the word: **מודים** carries two definitions: to thank and to bow. That is the primary reason that we bow when we say the word: **מודים** in **שמונה עשרה** and that is the main reason that **חז"ל** composed **מודים דרבנן**; i.e so that when the **שליח ציבור** bows when he says: **מודים אנחנו לך**, we bow down to You, we join him in bowing so that he is not saying: we bow down to You while being the only one to bow. Apparently some carried the definition too far and began bowing when they said: **לך לבדך**

נשמת כל חי in אנהנו מודים¹.

When we previously discussed the two definitions of the word: מודים, we failed to note that the multiple definitions provide us with two models of Jewish prayer. Defining the word: מודים as “to thank” supports the model of Jewish prayer that the רמב”ם presents: רמב”ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק א–הלכה א–מצות עשה להתפלל בכל יום שנאמר ועבדתם את ה' א–להיכם. מפי השמועה למדו שעבודה זו היא תפלה שנאמר: ולעבדו בכל לבבכם; אמרו חכמים אי זו היא עבודה שבלב? זו תפלה. ואין מנין התפלות מן התורה, ואין משנה התפלה הזאת מן התורה, ואין לתפלה זמן קבוע מן התורה.

Translation: It is a positive commandment to pray each day as it is written: and you shall serve G-d. From divine inspiration, they taught that service is prayer as it is written: And to serve Him with all your hearts. Our Sages said: what is service of the heart? That is prayer. And the number of prayers to pray each day is not decreed by the Torah; and the wording of the prayers is not decreed by the Torah and the Torah does not set forth a set time each day for prayer.

הלכה ב–ולפיכך נשים ועבדים חייבין בתפלה לפי שהיא מצות עשה שלא הזמן גרמא, אלא חיוב מצוה זו כך הוא: שיהא אדם מתחנן ומתפלל בכל יום, ומגיד שבחו של הקדוש ברוך הוא ואחר כך שואל צרכיו שהוא צריך להם בבקשה ובתחנה ואחר כך נותן שבת והודיה לה על הטובה שהשפיע לו כל אחד לפי כחו.

Translation: Therefore, women and slaves are obligated to perform the Mitzvah of praying because it is a positive commandment that does not have a fixed time. This obligation is fulfilled as follows: a person should supplicate and pray each day and should state words of praise of G-d and then he should ask G-d for his needs by supplicating and then he should give praise and thanks to G-d for the good that G-d bears to him, everyone according to his ability.

The model of Jewish prayer presented by the רמב”ם can be reduced to a formula: שבח, בקשה והודאה, praise, request and thanksgiving. The רמב”ם has a strong basis for formulating his model of Jewish prayer:

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף לד עמוד א–אמר רב יהודה: לעולם אל ישאל אדם צרכיו לא בשלש ראשונות, ולא בשלש אחרונות, אלא באמצעיות. דאמר רבי חנינא: ראשונות, דומה לעבד שמסדר שבה לפני רבו, אמצעיות, דומה לעבד שמבקש פרס מרבו, אחרונות, דומה לעבד שקבל פרס מרבו ונפטר והולך לו.

Translation: Rabbi Yehuda said: a person should not make a request for his personal needs while reciting the first three blessings of Shemona Esrei and not while reciting the last three blessings but he can make personal requests while saying the middle blessings. This is in accordance with what Rav Chanina said: The first blessings are similar to a servant who is reciting praise of his master to his master; the middle blessings are similar to a servant who is asking for a reward from his master; the last blessings are similar to a servant who has received his reward from his master and is taking leave from him.

1. Does what רבינו יונה say have any implications about bowing in עלינו since we also bow when we say the word: מודים in עלינו cause ואנהנו כורעים ומשתחוים ומודים; i.e. Perhaps the presence of additional words that are defined as bowing; i.e. עלינו? עלינו to be treated differently. In addition, the practice of bowing while reciting עלינו may have originated while saying עלינו during עשרה מוסף שמונה עשרה on ראש השנה. The practice was then carried over to all situations in which עלינו was recited.

The רמב"ם's model of Jewish prayer is open to challenge based on the structure of the weekday **עשרה**. **שמונה עשרה**. Why do we bow when we say the word: **מודים** if the primary definition of the word: **מודים** is to thank? Are there any other circumstances within Halacha which call for a person to bow when he expresses thanks to G-d? Secondly, why do we recite **ברכת כהנים** after reciting the **ברכה** of **מודים**? If we have completed our requests and have already expressed our thanks, why do we proceed to issue new requests of G-d in the lines that begin with the words: **יברכך**, **יאר** and **ישא** found in **ברכת כהנים**?

That leads us to the second model of Jewish prayer. That model is based on the alternate definition of the word: **מודים**; i.e., "to bow". The second model of Jewish prayer views Jewish prayer as a substitute for the the daily **עבודה** that took place in the **בית המקדש**. When you study what took place during the daily **עבודה**, you find that as each **כהן** completed his part of the **עבודה**, he would bow. Here are some examples:

משנה מסכת תמיד פרק ו' משנה א'ךך- החלו עולים במעלות האולם מי שזכו בדישון מזבח הפנימי והמנורה היו מקדימין לפנייהם מי שזכה בדישון מזבח הפנימי נכנס ונטל את הטני והשתחוה ויצא מי שזכה בדישון המנורה נכנס ומצא שתי נרות מזרחיים דולקין מדשן את המזרחי ומניה את המערבי דולק שממנו היה מדליק את המנורה בין הערבים מצאו שכבה מרשנו ומדליקו ממזבח העולה נטל את הכוז ממעלה שניה והשתחוה ויצא:

Translation: MISHNAH. They commenced to ascend the steps of the porch². Those who had been chosen to clear the ashes from the inner altar and from the candlestick led the way. The one who had been chosen to clear the inner altar went in and took the Teni, a type of dish, and prostrated himself and went out again. The one who had been chosen to clear the candlestick then went in. If he found the two western lights still burning, he cleared out the eastern one and left the western one burning, since from it he lit the candlestick for the evening. If he found that this one had gone out, he cleared the ash away and lit it from the altar of burnt-offering. He then took the Kuz, a type of dish, from the second step and prostrated himself and went out.

פרק ו משנה ב -מי שזכה במחתה צבר את הגחלים על גבי המזבח ורדדן בשולי המחתה והשתחוה ויצא:

Translation: MISHNAH. The one who had been chosen for the firepan made a heap of the cinders on the top of the altar and then spread them about with the end of the firepan and prostrated himself and went out.

פרק ו משנה ג-מי שזכה בקטרת היה נוטל את הבזך מתוך הכף ונותנו לאוהבו או לקרובו נתפזר ממנו לתוכו ונותנו לו בחפניו ומלמדים אותו הוי זהיר שמא תתחיל לפניך שלא תכזה התחיל מרדד ויצא לא היה המקטיר מקטיר עד שהממונה אומר לו הקטר אם היה כהן גדול הממונה אומר אישי כהן גדול הקטר פרשו העם והקטיר והשתחוה ויצא:

Translation: MISHNAH. The one who had been chosen for the incense took the dish from the middle of the spoon and gave it to his friend or his relative. If some of it was spilt into the spoon, he would put it into his hands. They used to instruct him saying, be careful not to begin immediately in front of you or else you may burn yourself. He

2. An artist's depiction of the daily **עבודה** together with drawings of the utensils and dishes used can be found in the **סידור המקדש**, published jointly by **מכון המקדש** and Carta, 1999.

then commenced to scatter the incense and after finishing went out. The one who burnt the incense did not do so until the superintendent said to him, burn the incense. If it was the high priest who burnt, he would say to him, sir, pray burn the incense. The people left and he burnt the incense and prostrated himself and went out.

And what would they do when they completed the עבודה each morning? They would recite ברכת כהנים:

משנה מסכת תמיד פרק ז משנה ב—באו ועמדו על מעלות האולם עמדו הראשונים לדרום אחיהם הכהנים וחמשה כלים בידם הטני ביד אחד והכוז ביד אחד והמתה ביד אחד והבוז ביד אחד וכף וכסויה ביד אחד וברכו את העם ברכה אחת אלא שבמדינה אומרים אותה שלש ברכות ובמקדש ברכה אחת במקדש היו אומרים את השם ככתבו ובמדינה בכנוי במדינה הכהנים נושאים את כפיהם ידיהם כנגד כתפותיהם ובמקדש על גבי ראשיהן חוץ מכהן גדול שאין מגביה את ידיו למעלה מן הציץ רבי יהודה אומר אף כהן גדול מגביה את ידיו למעלה מן הציץ שנאמר (ויקרא ט') וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם:

Translation: MISHNAH. They went and stood on the steps of the porch. The first set stood at the south side of their brother priests holding five vessels; one held the Teni, a second the Kuz, a third the firepan, a fourth the dish, and the fifth, the spoon and its covering. They blessed the people with a single benediction. Outside of the Beis Hamikdash, the Kohanim recited Brikas HKohanim as three blessings, in the Beis Hamikdash, as one. In the Temple they pronounced the divine name as it is written, but outside of it, by its substitute. Outside of the Beis Hamikdash, the priests raised their hands as high as their shoulders, but in the temple, right above their heads, all except the high priest, who did not raise his hands above the plate. Rav Judah says that the high priest also raised his hands above the plate, since it says, and Aharon lifted up his hands toward the people and blessed them.

Is there a practical difference if we view the model of Jewish prayer as the formula: שבת, or as a substitute for the עבודה in the בית המקדש? Yes. The model dictates where within שמונה עשרה personal requests/prayers may be inserted. If Jewish prayer represents the formula of שבת, בקשה והודאה, personal prayers should be inserted at the end of the ברכה whose theme matches the theme of the personal prayer, i.e., a request for a רפואה should be placed in the ברכה of רפאינו. If Jewish prayer represents a substitute for the עבודה in the בית המקדש, we are faced with the question: may we interrupt the עבודה in order to insert a personal request? Probably not. That may be the basis for the rule that we are to recite the פסוק יהיו לרצון אמרי פי at the end of שמונה עשרה and to then recite the paragraph of א—להי נצור. We say the פסוק יהיו לרצון אמרי פי after the ברכה of שים שלום to signal that we have completed the עבודה. The paragraph of א—להי נצור is presented as a model of a personal prayer; i.e. one that was authored by one of the אמוראים, personalities in the Talmud. The prayer of א—להי נצור is a reminder that we may insert our personal requests at that point before we step back three steps.

The version of שמונה עשרה that we recite today incorporates both models. We change

להבין את התפלה

the insertion in the **ברכה** of **ברך עלינו** from **ותן ברכה** to **ותן טל ומטר** to accommodate the model of Jewish prayer that follows the formula: **שבת, בקשה והודאה** and we continue to recite the paragraph of **א-להי נצור** to accommodate those who wish to add their personal requests/prayers after completing their **עבודה**.

The third model of prayer is an outgrowth of the disagreement between the **רמב"ם** and the **רמב"ן** as to whether the **מצוה** of **תפלה** is **מדאורייתא**, from the Torah, or **מדרבנן**, a Rabbinic enactment. The **רמב"ם** is the only one of the **ראשונים** who maintains the opinion that the **מצוה** of **תפלה** is **מדאורייתא**, from the Torah. All the others agree with the **רמב"ן** that the **מצוה** of **תפלה** is **מדרבנן**. We saw above how the **רמב"ם** expressed his opinion:

רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק א-הלכה א-מצות עשה להתפלל בכל יום שנאמר ועבדתם את ה' א-להיכם, מפי השמועה למדו שעבודה זו היא תפלה שנאמר ולעבדו בכל לבבכם אמרו חכמים אי זו היא עבודה שבלב זו תפלה.

The following represents the opinion of the **רמב"ן**:

השגות הרמב"ן לספר המצוות מצות עשה ה-כתב הרב המצוה החמשית שנצטוינו בעבודתו שנ' ועבדתם את י-א-להיכם וגו' ואומר ולעבדו בכל לבבכם. אמר ז"ל ואע"פ שמצוה זו מן המצוות הכוללות כלומר שאינן נמנות כמו שבארנו בעיקר הרביעי יש בו גם כן פרט והוא מצוה בתפלה ולשון ספרי ולעבדו זו תפלה ובמשנתו של ר' אליעזר בנו שלר' יוסי הגלילי אמרו מניין לעיקר תפלה בתוך המצוות מהכא את י-א-להיך תירא ואותו תעבוד; ואמרו עבדו בתורתו עבדו במקדשו כלומר ללכת שם להתפלל בו כמו שביאר שלמה.

Translation: The Rambam wrote that the Fifth Mitzvah which the Torah commanded is to serve G-d, as it is written: And you shall serve G-d Your G-d and it is written: and to serve G-d with your full heart. The Rambam further wrote that although this is a general commandment that should not be included in the list of Mitzvos as we explained concerning the Fourth Mitzvah, nevertheless since this Mitzvah has a specific act related to it, so it is listed as a separate Mitzvah. That specific act is prayer. The Rambam based his conclusion on the Sifre which provides that the word "serve" in that verse is to be viewed as a reference to prayer. In addition, the Mishna of Rabbi Eliezer son of Rav Yossi Ha'Glili provides the following: How do we know that prayer is one of the Mitzvos? From the verse: and G-d Your G-d you will fear and you shall serve Him. They interpret those words to mean: serve Him by studying Torah; serve Him in the Beis Hamikdash, meaning to go there and pray, as King Solomon explained.

כל אלה דברי הרב. ואין הסכמה בזה. שכבר בארו החכמים בגמרא תפלה דרבנן כמו שאמרו בשלישי של ברכות (כא א) לעניין בעל קרי שקורא קרית שמע ומברך על המזון לאחריו ואינו מתפלל והעלו הטעם בזה אלא ק"ש וברכת המזון דאורייתא תפלה דרבנן. ואמרו עוד (שם) ספק קרא ק"ש ספק לא קרא ק"ש חוזר וקורא ק"ש ספק התפלל ספק לא התפלל אינו חוזר ומתפלל דק"ש דאורייתא תפלה דרבנן . . .

Translation: That is what the Rambam wrote. There is no universal agreement on this point. Our Sages already

explained in the Gemara that prayer is a Rabbinic requirement as we learn in the third chapter of Masechet Brachos (21,1) concerning one who had a nocturnal emission. He may recite Kriyas Shema and recite Bircas Hamazon but he may not pray. The reason to differentiate between those Mitzvos is given as follows: reciting Kriyas Shema and reciting Bircas Hamazon are Biblical requirements while prayer is a Rabbinic requirement. They further provide that if one is in doubt as to whether he recited Kriyas Shema, he repeats Kriyas Shema. However, if one is in doubt as to whether he recited Shemona Esrei, he does not repeat Shemona Esrei. The reason to differentiate between those Mitzvos is because reciting Kriyas Shema is a Biblical requirement but prayer is a Rabbinic requirement.

אלא ודאי כל ענין התפלה אינו חובה כלל אבל הוא ממדות הסוד הבורא ית' עלינו ששומע ועונה בכל קראינו אליו. ועיקר הכתוב ולעבדו בכל לבבכם מצות עשה שתהיה כל עבודתינו לא-ל ית' בכל לבבנו כלומר בכוונה רצויה שלימה לשמו ובאין הרהור רע, לא שנעשה המצות בלא כונה או על הספק אולי יש בהם תועלת. כענין ואהבת את י-י א-להיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך שהמצוה היא לאהוב את השם בכל לב ולב ושנסתכן באהבתו בנפשנו ובממוננו.

Translation: Certainly, prayer should not be viewed as a requirement. Rather, it should be viewed as a gift from G-d who allows us to beseech Him and who responds to us whenever we call out to Him. The primary rule to deduce from the verse: to serve G-d with your whole heart is as a positive commandment that all of our service should be with G-d in mind and with a full heart. In other words, our service to G-d must be with the intention that it be for the benefit of G-d's name and not with improper intent or with some doubt as to whether those acts have any purpose. This is similar to the requirement to love G-d with your whole heart and with your whole soul wherein the Mitzvah is to love G-d with your whole heart and that you should seek His love with your souls and with your assets.

ומה שדרשו בספרי (עקב) ולעבדו זה התלמוד דבר אחר זו תפלה אסמכתא היא או לומר שמכלל העבודה שנלמוד תורה ושנתפלל אליו בעת הצרות ותהיינה עינינו ולבנו אליו לבדו כעיני עבדים אל יד אדוניהם. וזה כענין שכתוב (בהעלותך י) וכי תבאו מלחמה בארצכם על הצר הצורר אתכם והרעותם בהצוצרות ונזכרתם לפני י-י א-להיכם והיא מצוה על כל צרה וצרה שתבא על הצבור לצעוק לפניו בתפלה ובתרועה והוא הענין שבאר שלמה ע"ה כמו שכתוב (מ"א ח דה"ב ו) בהעצר השמים ולא יהיה מטר וכתוב רעב כי יהיה דבר כי יהיה שדפון ירקון ארבה חסיל כי יהיה כי יצר לו אויבו בארץ שעריו כל נגע כל מחלה כל תפלה כל תחנה אשר יהיה לכל האדם לכל עמך ישראל אשר ידעו איש נגע לבבו ופרש כפיו אל הבית הזה . . . ואם אולי יהיה מדרשם בתפלה עיקר מהתורה נמנה אותו במניינו שלהרב ונאמר שהיא מצוה לעת הצרות שנאמין שהוא יתברך ויתע' שומע תפלה והוא המציל מן הצרות בתפלה וזעקה.

Translation: Concerning what they derived in the Sifre that the word "serve" means studying the Torah or prayer, is only a support to a Rabbinic enactment or it is a directive that as part of our Service to G-d we should study Torah and pray to G-d in a moment of difficulty and that our eyes should be pointed to G-d for assistance as a servant would look to his master only, for help. This is in line with that which is written (Bamidbar 10) that when you must go to war in your land against an enemy that is oppressing you, you should blow on horns and be remembered in front of G-d, your G-d. That is the source for the Mitzvah that in a time when the community is facing difficulties, the community should cry out to G-d with prayer and with the sound of horns. That was

explained by King Solomon as it is written (Melachim 1, 8 and Divrei Hayamim 2, 6) should the skies hold back rain and it is written: If there is in the land famine, if there is pestilence, blasting, mildew, locust, or if there is caterpillar; if their enemy besiege them in the land of their cities; whatever plague, whatever sickness there might be; Whatever prayer and supplication is made by any man, or by all your people Israel, who shall know every man the plague of his own heart, and spread out his hands toward this house . . . Perhaps we can explain the opinion of the Rambam that prayer is Mitzvah from the Torah as representing prayer in a time of difficulty. At that time, we should believe that G-d listens to our prayers and rescues us from our difficulties through prayer and crying out.

According to the רמב"ן the only type of תפלה that may be מדאורייתא is תפלה in an עת צרה, a time of difficulty³. In those cases we are directed: שנתפלל אליו בעת הצרות, ותהיינה עינינו ולבנו אליו לברו, that we pray to G-d in times of difficulty and put all of our hope in G-d, only. The רמב"ן's position creates a third model of Jewish prayer; i.e. crying out to G-d in times of difficulties. Many examples of that type of prayer can be found in the תורה. תורה ברכה prays when he runs away from his parents' home after receiving the ברכה from his father יצחק that was intended for עשו. עקב prays before he encounters עשו on his way back to Canaan. משה רבינו prays in moments in difficulty most notably after the חטא העגל. Examples of the type of prayer that the רמב"ם envisions are more difficult to find in the תורה. Perhaps the offerings of קין and הבל fall into that category. The only fixed prayer found in the תורה is the one that is recited when the בכורים were brought: ארמי אובר אבי. That prayer was recited only once a year and only by those who brought בכורים. We should therefore ask: what did the רמב"ם see in the תורה other than a גזירת הכתוב that motivated him to declare as a מצוה the recital of a תפלה at some point in the day that had no fixed text but which needed to follow the formula of שבה, בקשה? ויהודאה? The רמב"ם may have been relying more on human nature than on a text. He saw humans as having an innate need to turn to heaven and to ask for their personal needs at least once a day. The formula he proposed probably came more from his experiences with human leaders than from the words of the Torah. He saw that approaching one who has the ability to help with your needs without opening with words of praise and without following it with words of thanks brought few results.

The last model of Jewish prayer is one that is not discussed at any length in Rabbinic literature but plays a very important role in Jewish prayer; i.e. non-verbal acts of prayer. In our recent discussion concerning the תפילות of the ימים נוראים, we explored the role that non-verbal acts of prayer play in those תפילות. We counted נטילת צום, תקיעת שופר, נטילת צום, תקיעת שופר, נטילת צום, תקיעת שופר among those non-verbal acts of prayer. There is one aspect of non-verbal acts of prayer that we have yet to discuss; i.e. the role that we, as individuals, play during

3. It is ironic that in those synagogues in which they add the recital of the chapter of תהלים that begins: שיר המעלות תפלת מנחה and תפלת שחרית to ממעמקים out of concern with the threat that the State of Israel faces may be fulfilling a מצוה מדרבנן with those few lines while only fulfilling a מצוה מדאורייתא.

prayer. In other words, who we are may matter the most. We should never forget that when we stand before G-d praying whether through verbal or non-verbal acts of prayer that G-d knows who we are. Our words and our acts of prayer do not in and of themselves change who we are nor are words of prayer a magic potion that guarantee positive results. Prior to praying, we need to take steps to improve who we are as preparation for our acts of prayer. This issue is brought forth in the following excerpt from the ספר מטה משה:

ספר מטה משה—חלק המישי—תתיח—ונתנה תוקף ואחר כך ותשובה ותפלה וצדקה. כך נמצא בכל המחזורים חדשים גם ישנים. רק חדשים מקרוב באו אומרים ותפלה וצדקה ותשובה על פי הדרש: אמר רבי יודן שלשה דברים מבטלין גזירה קשה על אדם ואלו הן: התפלה והצדקה והתשובה וכולן בפסוק אחד (דברי הימים ב', ז', יד') וכנעו עמי אשר נקרא שמי עליהם, ויתפללו, הרי תפלה, ויבקשו פני, הרי צדקה שנאמר אני בצדק אחזה פניך. וישבו איש מדרכו הרעה, הרי תשובה. ואחר כך ואסלה לעונם.

Translation: Next comes Oo'Nisaneh Tokef and then the line: Oo'Teshuva, Oo'Tefila, Oo'Tzedaka. That is the order of the words as found in Machzorim both old and new. However, some very recent editions of the Machzor for Rosh Hashbonah were published with the order of the words in the line changed to: Oo'Tefila, Oo'Tzedaka, Oo'Teshuva based on a Derash: Rav Yudin said: three acts nullify an evil decree that has been entered against an individual: Ha'Tefila, Ha'Tzedaka and Ha'Teshuva. All those are acts that were derived from one verse: If my people, who are called by My name, shall humble themselves, and pray, (those words represent prayer) and seek My face (those words represent charitable acts as it is written: I with justice shall see Your face) , and turn from their wicked ways (those words represent Teshuva); then will I hear from heaven, and will forgive their sin, and will heal their land.

ונראה דאין לשנות כלל כמו שכתוב בדרשות מהרי"ל, וזה לשונו: אמר מהרי"ל שגגה הוא ביד המגיהים את הספרים של הציבור שמא המסדר היה גדול יותר מהמגיה. כל שכן הכא דאין לשבש ספרים קדמונים דלא אישתמיט שום אחד מהם שהיה כותבם כזה הסדר. כן יסוד הפייטן ביוצר דשבת שובה סדר תשובה תפלה צדקה וכן מהרי"ל שהיה מדקדק בכל מלה ומלה היה אומר ותשובה ותפלה וצדקה דלא כסדר קראו. ואמר ותשובה ותפלה רצה לומר על ידי התשובה הקדומה לתפלה וצדקה על ידי נירו לכם ניר. ואפשר שזוהו היה כוונת המסדר ומי יבוא אחר המלך שכבר עשהו דודאי דהתשובה קודם דאי לא ישב מדרכו הרעה מה לו לזעוק עוד על פני המלך ה' בתפלה.

Translation: It appears that there is no reason to change the order of the line, as it is written in the lectures of the Maharil, and these are his words: The Maharil said: editors who change the text of Siddurim are in error. They need to consider that perhaps the original text was provided by one greater in knowledge than them. In the case of the line that is recited after Oo'Nisaneh Tokef, how much greater is it an error to change the wording of earlier books when no one in previous generations felt the need to edit that line. Additionally we find the line in a Piyutt composed for the Birchos Kriyas Shema of the morning of Shabbos Shuva when the words are presented in the order of: Oo'Teshuva, Oo'Tefila, Oo'Tzedaka. Also the Maharil, who was very careful with each word, would say Oo'Teshuva, Oo'Tefila, Oo'Tzedaka which is not in the order that the acts are presented in the above verse. He would say the word Teshuva before Tefila because Teshuva must come before Tefila and Tezadakah in accordance with the verse (Yirmiyahu 4,3): Break up your fallow ground. That may be what the author of the Piyutt of Oo'Nisaneh Tokef had in mind; i.e. who would appear before the King without doing Teshuva first. Certainly Teshuva has to precede Tefila because if a person does not disavow his evil ways what point is there in his crying out to G-d with words of prayer.

Therein lies our fourth model of Jewish prayer: i.e. תשובה that is preceded by תפלה.